

Úrvacsorás istentisztelet – Vízkereszt után 2. vasárnap

Budapest-Fasor, 2022. január 16.; MGyTK

<https://youtu.be/X9CB9tTj7vY>

A vasárnap igéje: Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. (Jn 1,16)

Lekció: Jn 2,1-11 A kánai menyegző

A harmadik napon menyegző volt a galileai Kánában, és ott volt Jézus anyja. Meghívták Jézust és tanítványait is a menyegzőre. Amikor elfogyott a bor, Jézus anyja így szólt hozzá: Nincs boruk. Mire Jézus azt mondta: Vajon énram tartozik ez, vagy terád, asszony? Nem jött még el az én óráim. Anyja így szólt a szolgálkhoz: Bármit mond nektek, tegyétek meg! Volt ott hat kőveder a zsidók tisztálkodási rendje szerint, amelyekbe egyenként két vagy három metréta fért. Jézus így szólt hozzájuk: Töltsétek meg a vedreket vízzel! És megtöltötték színültig. Majd ezt mondta nekik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak! Ők pedig vittek. Amikor a násznagy megízlelte a vizet, amely borrá lett, mivel nem tudta, honnan van, csak a szolgálk tudták, akik a vizet merítették, odahívta a vőlegényt, és így szólt hozzá: Minden ember a jó bort kínálja először, és amikor megittasodtak, akkor a silányabbat: te pedig mostanáig tartogattad a jó bort. Ezt tette Jézus első jelként a galileai Kánában, így jelentette ki dicsőségét, és tanítványai hittek benne.

Textus: Tit 1,1-4 Címzés, üdvözlés

Pál, Isten szolgája, Jézus Krisztusnak pedig apostola Isten választottaiért, hogy higgyenek, és megismerjék az igazságot az igazi kegyesség szerint az örök élet reménységére, amelyet Isten, aki nem hazudik, örök idők előtt megígért, igéjét pedig kijelentette a maga idejében az evangélium hirdetésével, amelyre megbízást kaptam a mi üdvözítő Istenünk rendeléséből. Titusznak, a közös hitben való igaz fiamnak: Kegyelem és békesség Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Üdvözítőnktől.

Kedves Gyülekezet!

Van egy ismerősöm, akit minden körülményessége, nehézkessége, sok furcsa és idegesítő dolga ellenére alapvetően igen kellemes és vonzó embernek tartok és mindig örülök, ha találkozom vele. Tudom miért van ez. Azért mert ez az ember, valahányszor találkozom vele, mindig nagy örömmel és széles mosollyal üdvözlök. Valósággal árad belőle az őszinte érdeklődés és kedvesség. Nem lehet neheztelni, haragudni rá, nem lehet nem szeretni őt.

Amikor hallom a népszerű mondásokat – Mosolyogj, és a világ visszamosolyog rád! „A béke egy mosollyal kezdődik.” „A mosoly az a kulcs, mely valamennyi ember szívének zárját nyitja.” „Két ember közt a legrövidebb út egy mosoly.” „A mosoly egy görbe vonal, amely egyenesbe hozhat mindent.” – akkor ebben az emberben ezeknek a szólásoknak a megtestesülését látom.

A kánai bor-csodáról szóló olvasmányoknak és a Titusznak írt páli levél imént felolvasott, az ismert apostoli üdvözlést is magába foglaló bevezető sorainak is van egy ilyen mosoly jellege. *Kegyelem és békesség Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Üdvözítőnktől.* A kegyelem és a békesség forrása, maga Isten köszönt minket e szavakban, széles és ellenállhatatlan mosollyal. Így, kegyelmével és békességével

vel hív és szeretget minket magához és így bíz meg minket azzal, hogy mi magunk is hiteles közvetítők és szelíd eszközei legyünk mások életében az ő hívásának és irgalmas, ajándékozó szeretetének.

Titusz, akinek Pál apostol a közös hitben való igaz fiaként írta levelét, Pál pogány származású munkatársa volt. Aki éppen Krétán, Zeusz szülőhelyén, egy még a római világban is hírhedtnek számító pogány kultúrában próbálta szóval és léttel megismertetni a kegyelem és békesség Istent az emberekkel.

A Kr. e. 600. körül élt filozófus-költőtől, a krétai, knósszoszi származású Epimenidészről származik az a többféle változatban is ismert, Epimenidész-paradoxonnak ill. hazug-paradoxonnak is elnevezett vélemény, melyet Pál a krétaiakkal kapcsolatban ebben a Titusznak írt levélben is idéz. Így hangzik: *A krétaiak megrögzött hazudozók, gonosz vadállatok, lusta, falánk népség.* Az a probléma ezzel az állítással, hogy ellentmondásmentesen nem lehet igaz. Ha ugyanis a *krétaiak megrögzött hazudozók* kifejezést úgy értelmezzük, hogy minden krétai ember minden szava és mondata hamis, akkor Epimenidész állítása is hamis, azaz hazugság, mivel ő is krétai. Ebből viszont az következik, hogy *van olyan krétai is, aki nem hazug.* A paradoxon tehát abban áll, hogy lehetnek olyan állítások, melyek igazságából ugyanannak az állításnak

a hamissága következik, ami arra utal, hogy a mi emberi gondolkodásunk nem mentes az ellentmondásoktól. Az efféle gondolati-logikai játékok kifejezésére alkotta meg a görög nyelv a „kretidzo” szót, ami azt jelenti: „krétai játékot játszani”.

Levele bevezetésében Pál azt írja, hogy az ő megbízatása Isten szolgáljaként és Jézus Krisztus apostolaként az, hogy hitre vezesse az embereket és elsegítse őket annak a felismerésére, hogy az örök élet, az üdvösség Istennek egy olyan, számunkra örök időktől elkészített ajándéka, aminek az igazságtartalmában nem kételkedhetünk, mert azt Isten ígéri nekünk – Isten pedig, a krétaiakkal vagy bárki mással ellentétben, nem hazudik nekünk és nem játszadozik velünk.

Annyira nem, hogy Jézusban emberré lett, szenvedett és kereszthalált halt azért, hogy örök életet, üdvösséget ajándékozhasson nekünk – erre az ajándéka értelmetlen, bűneinkből, önbecsapásainkból, önáltatásainkból, gonoszságunkból megszabadulni önerőből képtelen embereknek.

Isten jó és irgalmas. Nem a halálunkat és károkozásunkat akarja, hanem azt, hogy megtérjünk és örökké éljünk. Nem a jó természetünk, nem az érdemeink alapján lehet tehát a miénk ez az ajándék, az Istennel való megbékélt közösség és az üdvösség ajándéka, hanem az egyedül jó és igaz Isten kegyelméből, ingyen, hit által.

Pál, aki damaszkuszi megtérésében élte át Isten

irgalmát és a kegyelem erejét, ezért használja levelei bevezetéseiben és azok befejezéseiben is mindig együtt ezt a két kifejezést: kegyelem és béke – Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól, a mi Üdvözítőnkől.

Krétán is voltak Isten üzenetére nyitott, hitre jutott emberek, akik már Titusz odaérkezése előtt is keresztény közösségeket, gyülekezeteket alkottak. Nem voltak ők nálunk sem jobb, sem rosszabb emberek. Isten Jézus Krisztusban minden embernek megjelent üdvözítő kegyelme és békessége, az ő teljességre, igazságra és üdvösségre hívó, nem hazug, hanem igaz szava – mint a szívek zárjait megnyitó mosoly – Pál korában és ma is képes embereket erővel megragadni, megszólítani és őket új, Istennel és egymással megbékült, rendezett és teljes életre elhívni.

Jó és vigasztaló tudás ez számunkra is akkor, amikor arra a világra és azokra az emberekre tekintünk, amelyben és akik között mi ma élünk. Azzal az isteni megbízatással, hogy őt szolgálva, szelíd, irgalmas és odaadó szeretetének a közvetítőiként éljünk. Rábízva a saját életünket és a ránk bízottak életét arra az Úr Jézusra, *aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik (2,14)* és amely minden emberre Isten szerető mosolyával az arcán tekint.

Imádkozzunk!

Dicsérünk téged, Istenünk, azért a világot átfogó irgalmadért, hogy akarod és munkálsz minden ember üdvösségét. Dicsérünk azért az áldozatodért is, hogy egyszülött Fiadat értünk a halálba adtad, és közbenjárónkká tetted. Add, hogy ragaszkodjunk hozzá, és Szentlelked által eljussunk az igazság ismeretére és annak bátor hirdetésére. Jöjj, lakozzál bennünk, szentelj meg és áldj meg minket. Ámen.

Ének: 464,1.3.

1. Jézus, áldd meg népedet A te Szentlelkeddel, Újítsd meg életünket Mennyei erőddel! Minden vétket levessünk, És csak téged kövessünk: Áraszd ránk kegyelmedet, Áraszd ránk kegyelmedet!
3. Lelked tanítson minket Téged megismernünk; Győzze meg mi szívünket, Tőled el ne térjünk! Mert nincs más bizodalunk, Isten előtt oltalmunk: Te vagy üdvösségünk, Te vagy üdvösségünk.